

ходи до аптеката и изпрати нѣкѣдѣ другитѣ си дѣца. Азъ бѣхъ потрѣбна. За моето изпжждане всички забравиха...

А слѣдъ това болестъта на Борча отиваше все злѣ и по-злѣ. Бѣдниятъ, колко блиско бѣше той до своята смъртъ! Ту си лежеше мълчаливъ, ту изведнажъ силно се закашляше, или пѣкъ нито очи мърда, погледа му става вцѣпененъ, устнитѣ поблѣднѣли, салъ не прѣдалъ Богу духъ... Въ такива минути азъ го взимахъ на ръцѣ и съ чиста кърпица или памукъ изваждахъ рачкитѣ изъ устата му, които безъ моята помощъ биха задушили дѣтето... А

въ това
врѣме гос-
подарката
блѣда, из-
плашена,
разтрепера-
на, смутена
отъ хърка-
нето на бол-
ното, под-

косваше крака на земята. Като гледа мжкитѣ на рожбата си, прѣпада ѝ, тогава азъ ставамъ и на нея да дамъ помощъ...

Нощемъ спѣхъ сѣдишкомъ край Борчето. Започваше ли той по-силно да хърка, азъ веднага се събуждахъ и му помагахъ...

Страшно бѣшо, майчице! Лѣкарътъ идваше всѣки день.

А сега, слава Богу, всичко мина..... Борчо оздравѣ, само че още е слабъ, немошенъ.